

něný neměl plnou moc podepsanou klientem, naopak v případě manželů G., o němž se nález zmiňuje, obviněný plnou moc měl.

Okolnost obviněným tvrzená, že manželé G-ovi a J. si škodu zavinili sami, a to manželé G. tím, že se nedostavili k prvnímu ústnímu jednání, J. pak tím, že udal nesprávné jméno protivníka, nemůže rovněž nic změnit na podstatě provinění obviněného proti příkazu, aby styk advokátův klientem byl bezprostřední, obzvláště když není vyloučeno, že by při bezprostředním styku obviněného s těmito klienty k jejich poškození nebylo došlo.

Zásadu: »Judex ne eat ultra petita partium« by byla kárná rada porušila jen, kdyby byla obviněného uznala vinným pro čin, jež odkazovací usnesení podle obžalovací věty nebo podle svých důvodů nevzeslo na kárnou radu k posouzení a rozhodnutí. Obviněnému nemůže býti podkladem k výtce, že napadeným nálezem byla ona zásada porušena, pouze okolnost, že kárná rada zhodnotila v jeho neprospěch obsah dopisu G., jež předložil při ústním jednání kárné radě v očekávání, že jím podepře svoji obhajobu. Že by nález kárné rady byl v nesouladu s odkazovacím usnesením v naznačeném smyslu, obviněný nevytýká.

Kárná rada nepochybila, když shledala poškození cti a vážnosti stavu v jednání obviněného, které se, jak vysvítá z výpovědi G. a J., stalo známým osobám, jež nejsou příslušníky stavu advokátního a u nichž mohlo býti nebezpečí, že by mohly ze závadného jednání jednoho člena stavu advokátního usuzovati nepříznivě i o jeho ostatních členech. O obviněném vzhledem k jeho inteligenci a povolání dlužno předpokládati jako nepochybné, že si uvědomil, že se svým jednáním dotýká nepříznivě cti a vážnosti stavovské. Nemohlo proto jeho odvolání z výroku o vině míti úspěch.

Čís. 352 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, dotázal-li se advokát písemně strany, jež právní zástupce poslal upomínací dopis jeho mandantu, zda dala k upomínce příkaz.

(Rozh. ze dne 28. března 1938, Ds I 38/36.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání zástupce komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění pro kárný přečin porušení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený nález v ten rozum, že uznal obviněného vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se obrátil přímo na městský úřad v F. písemným dotazem z 29. května 1935, zda město F. zmocnilo JUDr. N., advokáta v F., k písemné upomínce o zaplacení 4.180 Kč 40h, zaslané Dr. N-em dne 8. května 1935 J.

Z d ů v o d ů:

Kárna rada zprostita obviněného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že věda, že protistrana je zastoupena právním zástupcem, korespondoval s jeho mandantkou, při čemž v dopise této mandantce zasláném ještě neoprávněně projevoval pochybnost, zda byl právní zástupce mandantkou zmocněn k zaslání upomínky, a to jednak proto, že se obviněný v dopise, o nějž jde, nezmiňuje ani slůvkem o meritu dotčené věci, takže nelze mluvit o obcházení advokáta jako zástupce odpůrcova, jednak proto, že k dotazu byl oprávněněn vzhledem k stylisaci oné upomínky, ve které chybí jméno mandantky a dodatky o zplnomocnění k příjmu peněz.

Právem vytýká zástupce komory nálezu, že přehlíží, že těžisko kárného jednání obviněného v souzeném případě nelze spatřovati v tom, že obviněný korespondoval s mandantkou odpůrcovou (městským úřadem v F.), nýbrž v obsahu inkriminovaného dopisu řízeného na mandantku jeho kolegy. Nenucený výklad tohoto dopisu vede k závěru, že obviněný podezřívá svého kolegu, že upomínku psal bez příkazu oprávněného a že vyzval paní J. ke složení dlužné částky i s ú t r a t a m i u p o m í n k y v jeho kanceláři, aniž měl zmocnění věřitelovo. Obviňuje ho tedy při nejmenším z kárného činu. O tom, že takové podezírání kolegy u třetích osob, které nejsou příslušníky stavu advokátského, může vzbuditi nepříznivý dojem o tomto stavu a jeho členech a zlehčiti čest a vážnost stavu, netřeba se dále šířiti.

Na tom nemůže nic měniti okolnost, že v upomínce Dr. N. nebylo výslovně uvedeno jméno mandantky (města F.) a nebyla zmínka o zplnomocnění k příjmu peněz. Z obsahu dopisu samého bylo jasno nejen obviněnému, nýbrž také jeho mandantce, kdo je mandantkou Dr. N., na jejíž informace a příkaz — ovšem bez výslovného uvedení jejího jména, se Dr. N. odvolává v upomínacím dopise. Měl-li však obviněný nějaké pochybnosti o příkazu daném kolegovi, bylo na něm jako advokátu, povinnému zachovávatí čest a vážnost stavu (§ 10, odst. 3 adv. ř.), obrátiti se se svou žádostí o vyjasnění, pokud se týče o výkaz zmocnění, v prvé řadě na svého kolegu, a tím se vyvarovati ohrožení cti a vážnosti svého stavu u třetích osob, kterým inkriminovaný dopis zaslal. Že ani příkaz strany obviněného nebyl s to, aby ho zbavil kárné zodpovědnosti, správně rozpoznala kárna rada, zamítнувši proto právem návrh obviněného na výslech svědka M. Nelze také nahlédnouti, proč by okolnost, že mandantkou Dr. N. byl městský úřad, zbavila obviněného povinností uložené mu citovaným předpisem, a obviněný sám toho blíže neodůvodňuje. I subjektivní stránka skutkové podstaty kárného přečinu je dána, ježto vyžaduje jen nedbalost, a to i nedbalost nevědomou. Že tu šlo u obviněného při nejmenším o nedbalost toho rázu, je v tomto případě nepochybné; neboť neuvědomil-li si snad obviněný, že zlehčuje svým jednáním čest a vážnost stavu, lze to vysvětliti jedině tím, že neuvažoval o něm s bedlivostí, jež byla nutná a možná.

Bylo proto vyhověti odvolání zástupce komory a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 353 dis.

Je porušením zákazu § 10, odst. 1 adv. ř., přijal-li advokát v civilní při zastoupení jedné ze stran, ač mu druhá strana, když byl jejím obhájcem, svěřila okolnosti, které by jí mohly býti v této civilní při na škodu.

Ani povinnost, kterou mu vůči jeho nynější straně ukládá § 9, odst. 1 adv. ř., ho nezavazuje viny, poruší-li povinnost mlčenlivosti (§ 9, odst. 2 adv. ř.) co do těchto okolností.

Tato povinnost mlčenlivosti se vztahuje na vše, co mu klient sdělil jako svému advokátu a o čem se dověděl v době klientova zastupování ve svěřené věci.

(Rozh. ze dne 28. března 1938, Ds I 66/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění z kárných přečinů porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nález tak, že se obviněný advokát uznává vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jichž se dopustil tím, že převzal zastoupení klienta proti odpůrci, jehož předtím spolu s oním zastupoval v souvislé věci trestní a dovolával se v civilní rozepři k důkazu informací, daných mu předtím v oné věci trestní od obou stran.

Z d ů v o d ů:

Podle zjištění napadeného nálezu obhajoval obviněný v trestní věci krajského soudu v M. Tk 421/33 proti J. a F. pro přečin podle § 24 zák. čís. 9/1924 Sb. z. a n. oba obžalované, kteří se tohoto přečinu podle vlastního doznání dopustili tím, že převezli bez povolení přes hranice republiky radiopřístroje. V listopadu 1933 pak podal J. na F. u okresního soudu v L. žalobu na vydání radiopřístroje v Německu zakoupeného. Obviněný převzal v tomto sporu zastoupení žalované strany, která tvrdila, že radiopřístroj koupila a že je jejím vlastnictvím. Jako důkaz tohoto tvrzení mezi jiným uvedl obviněný v přípravném spisu, podaném k soudu dne 4. ledna 1934, informaci sepsanou v jeho kanceláři dne 6. května 1933 a dne 8. dubna 1933 v uvedené trestní věci. Průvodním usnesením z 31. ledna 1934 byl tento důkaz připuštěn.

Kárná rada nespátřovala v tomto jednání kárný přečin a obviněného zprostila v podstatě z toho důvodu, že jednak nejde o podvojně zastupování, příčíci se ustanovení § 10 adv. ř., ježto v civilní při šlo o řešení